

4. Wie ben ik voor anderen? | a. hoe je omgaat met anderen

kernwoord: elkaar vergeven

Zeven maal zeventig maal

Bijlage bij introductie – Lekker belangrijk!? (3.1)

Lekker belangrijk

trouw blijven										
de minste willen zijn										
niet erover roddelen										
eerlijk zijn										
vergeven										
voor de persoon bidden										
niet eergevoelig zijn										
erover praten										
niet gaan schelden										

Bijlage bij introductie – Nationale vergevingstest (3.2)

1. Je staat in de gang op school met een flesje chocomel. Iemand loopt tegen je op... ja hoor, chocomel over je kleren! Hij roept 'sorry!'. Hoe reageer je?

- A. Je baalt ervan, maar je roept 'Geef niks hoor'. Tja, kan toch iedereen gebeuren?
- B. Je roept: 'Zo hallo, kun je niet uit je doppen kijken! Zout op met je 'sorry'.
- C. Je knikt begrijpend, maar als-ie uit beeld is, maak je je klasgenoten duidelijk wat voor sukkel ervoor heeft gezorgd dat jij nu onder de chocomel zit.

2. Je beste vriend(in) heeft een geheim doorverteld. Dat was niet de afspraak, maar nog meer: dit had je van hem/haar dus zeker niet verwacht! Hij zegt er spijt van te hebben. Hoe reageer je?

- A. Dit is vet aso, zoiets doe je dus niet! Dit pik je dan ook niet.
- B. Je accepteert dat-ie spijt heeft. Hij zal wel niet begrepen hebben dat dit niet doorverteld mocht worden.
- C. Je zegt 'laat maar'. Maar ondertussen heb je ook nog wel wat over hem te vertellen. Dus 's avonds op MSN maak je er 1-1 van!

3. Je leent je vriendin jouw gloednieuwe fiets om even mee de stad in te gaan. Thuis ontdek je een grote kras. Hé, daar heeft je vriendin niks over gezegd. Hoe reageer je?

- A. Daar baal je van en je belt dan ook meteen je vriendin op om te vragen hoe dat zit. En waarom ze het niet gezegd heeft en dat het wel je nieuwe fiets is en...
- B. Je pakt je fiets en rijdt meteen naar je vriendin toe. Ze mag een verklaring geven! In alle toonaarden maak je duidelijk dat zij dus nooit maar dan ook nooit meer iets van je mag lenen.
- C. Je zegt niets, laat maar zitten ook. Het is zeker per ongeluk gebeurd en ze heeft er niks van gemerkt. Zo'n gezeur om ophef te gaan maken over één zo'n kras.

4. Je vriend(in) heeft gezoend met een ander. Je komt erachter doordat een ander het je vertelt. Je vriend(in) zegt spijt te hebben, maar wat doe jij?

- A. Je voelt je bedrogen, maar toch vergeef je je vriend(in) maar. Misschien was het niet eens zijn/haar schuld. Zand erover!
- B. Oké, omdat hij/zij spijt heeft, vergeef je het hem/haar en geef je nog een nieuwe kans.
- C. Je wilt het uitpraten, nou ja, uitpraten... Je wilt duidelijk maken dat je dit absoluut niet pikt. Je maakt het uit, want het is voorgoed over en uit tussen jullie!

5. Sinds kort zit er een nieuwe leerling in jullie klas en je vriend(in) is nogal gecharmeerd van die persoon. Ineens hoor je er niet meer bij. Later heeft je vriend(in) er spijt van en komt naar je toe. Hoe reageer je?

- A. Je vindt dit oké en jullie worden weer vriend(inn)en. Je praat nergens meer over.
- B. Mooi verhaal, maar van die spijt geloof je niks van. Je vriend(in) kan opzouten!
- C. Je zegt dat jullie weer vriend(inn)en worden, maar tegen je klasgenoten vertel je dat hij/zij dat eerst nog maar eens moet bewijzen. Want wat jou geflikt is, is niet mis, toch?

De bedrijfsleider en Peter

scène 1 (bij vers 23-26)

Peter werkt al jaren bij dezelfde supermarkt. Geen gek baantje voor de weekenden. Trouwens, in vakanties kan hij ook altijd terecht. Hij is dan ook altijd zeker van z'n zakcentje. En da's mooi, want Peter heeft zijn centen wel nodig, zo gezegd. Z'n ouders vinden het ook wel prima dat Peter bij die buurtsuper werkt. Vooral omdat hij elke week de boodschappen voor z'n moeder meebrengt, en dat vindt ze heel handig.

Dat laatste is voor Peter ook zeker niet verkeerd. Hij heeft daar een heel handige manier op gevonden. Het moet voor de bedrijfsleider ook echt geen probleem zijn dat hij dit zo doet, vindt Peter. Als je zo'n shop vol met producten hebt, dan mis je het heus niet wanneer je gewoon één en ander in de boodschappenkrat voor je moeder propt, zonder dit te betalen.

Trouwens, aan ma vraagt hij wel keurig het totale bedrag. Dubbel verdienen dus zo: je salaris van de buurtsuper en... nog wat extra via ma. Peter is voorzichtig begonnen met deze superslimme manier van 'verdienen', zoals hij het zelf noemt. Maar toen hij zag hoe goed het werkte, had hij het langzaam opgevoerd.

Kerst en oud en nieuw, dat zijn altijd hectische tijden voor de supermarkten. Big business, niet alleen voor de bedrijfsleider, ook voor Peter. Maar... slimme Peter heeft niet alles in de gaten gehad. De bedrijfsleider heeft al een tijdje door dat de kassa's niet helemaal kloppen. Hoog tijd dus voor wat extra alertheid... En zo gebeurt het... Met pijn en moeite heeft Peter net de boodschappen voor z'n moeder achter op de fiets gebonden. Tjonge, wat een opbrengst weer...! Meteen maar z'n nieuwe I-pod afbetalen...! Maar... dan ineens dat tikje op z'n schouder. Of hij even mee wil lopen. En of hij de kassabon wil laten zien... En...

Nou, dat is duidelijk dus. Peter valt giga door de mand. Het bedrag dat hij 'gestolen' heeft, is opgelopen tot in de duizenden euro's. Het doembeeld van de jeugdgevangenis hangt hem boven het hoofd. Hoe reageert Peter?

- A. Hij roept dat het niet waar is allemaal, dat hij heus niet de enige is en dat hij niet van plan is dit allemaal te dokken.
- B. Hij beseft dat hij hier dus echt niet onderuit kan. Bekeken zaak. Hij valt dan ook op z'n knieën en roept: 'Geef me uitstel, ik zal alles terug betalen!'
- C. Hij beseft: hier helpt geen moedertje lief aan. Gelaten laat hij zich ondervragen door de politie. De consequenties? Hij zal het allemaal wel horen.

De bedrijfsleider en Peter

scène 2 (bij vers 27)

Het kleine kantoor van de buurtsuper zit inmiddels aardig vol. De politie is gearriveerd, Peter zit met handboeien om op een krukje, de bedrijfsleider ijsbeert heen en weer... Hij vraagt zich af hoe hij hiermee moet omgaan. Wat doet hij tenslotte?

- A. Hij schrikt van wat Peter heeft gedaan. Is dit die Peter die al jaren bij hem werkt? Oké, eerlijk is eerlijk. Peter heeft zijn vertrouwen beschadigd en dat doet pijn. Maar om hem nu door de politie te laten meenemen. Laat maar zitten ook...: 'Fijne feestdagen Peter en doe je ouders de groeten.'
- B. 'Tja, leuk is anders', mompelt hij, 'maar regel is regel. Peter had het kunnen weten, zo dom is hij toch ook niet. Dit moet nu maar verder afgehandeld worden zo.'
- C. Hij is woest op Peter! Kom op zeg, geen grote mond hierover. Het is duidelijk toch, hoe het zit?

De bedrijfsleider en Peter

scène 3 (bij vers 28-30)

Na een uurtje wordt de zitting opgeheven. De politie gaat terug naar het bureau en Peter wordt nog even op vrije voeten gesteld... eerst de feestdagen. En Peter, Peter gaat alsnog richting huis. Z'n hoofd zit nog vol met alles wat er gebeurd is natuurlijk. Als hij over het schoolplein fietst, ziet hij dat een paar schoolmaten. En ook Marijn, da's waar ook, hij krijgt nog tien euro van Marijn. Had hij geleend toen ze bij de Mac zaten. Wat doet Peter?

- A. 'Hé, Marijn, ouwe reus, ik krijg nog tien euro van je, weet je. Kun je meteen even lappen?
- B. Peter bedenkt zich geen moment, gooit z'n fiets tegen een lantaarnpaal en springt Marijn op z'n nek. Tien euro lenen en niet teruggeven, dat betekent klapjes krijgen!
- C. 'Hé, Marijn, prettige feestdagen! Enne... 'k ga je zien!'

De bedrijfsleider en Peter

scène 4 (bij vers 31)

Ook de andere weekendhulpen bij de buurtsuper beginnen inmiddels aan hun kerstweekend. Lekker, even gewoon vrij. Ze staan nog na te praten over alles wat er die middag in de zaak is gebeurd. Oké, je hoort zoiets wel eens bij andere zaken, maar bij hun... dat hadden zew nooit verwacht. En dan van Peter... Over Peter gesproken, ze kijken hem na als hij wegfietst. Ze zien zijn ontmoeting met z'n schoolmaten en met Marijn. Hoe reageren ze?

- A. 'Dit is te belachelijk voor woorden... Die tien euro van Marijn is toch niks vergeleken met wat jij... Zullen we Marijn soms even jouw verhaal vertellen?
- B. Ze worden verdrietig. Hoe kan dit? Ze lopen terug naar de winkel, de bedrijfsleider zal er nog wel zijn.
- C. Ze roepen Peter nog na: 'Hé, Peter, doeï, enne... sterkte hoor!'

De bedrijfsleider en Peter

scène 5 (bij vers 32-34)

De ontknoping van het verhaal vindt plaats na de feestdagen. Hoe loopt het af?

- A. De bedrijfsleider roept Peter nog eens op het matje. Inmiddels is het politierapport binnen, de aangifte is verwerkt, het proces-verbaal opgemaakt. De consequenties zijn helder.
- B. De bedrijfsleider roept Peter nog eens op het matje. Hij heeft Peters gedrag wel door de vingers gezien, maar hij wil wel afspraken maken voor de toekomst. Misschien is ontslag wel de beste keus.
- C. De bedrijfsleider roept Peter nog eens op het matje. Woest is hij. Zelf in het krijt staan en dan over tien euro lopen zeuren bij een vriendje? Geen pardon dus. Net zolang boeten totdat hij al die duizenden euro's terugbetaald heeft.

Over vergeving in het Spiegeldierenbos

De appeltaart van Tomor

Soms zou je willen dat wij wat vaker een kijkje konden nemen in de wereld van het Spiegeldierenbos achter de Droomvallei. Niet dat het daar altijd zo prettig is, want dat is het niet, zoals je straks zult horen. Maar je komt er van die zeldzame voorbeelden van puurheid tegen, dat je zegt: hadden wij daar maar wat meer van. Neem nou de geschiedenis van Tomor.

Tomor ken je vast nog niet, maar hij is één van de bewoners van het Spiegeldierenbos: als eekhoorn woont hij in één van de oudste bomen in de Zuidhoek. En Yester is zijn beste vriend. Of eigenlijk: wás zijn beste vriend, want... nou ja, het lijkt erop dat hij gewoon Tomors vriend niet meer is. Dat zit zo.

Waarschijnlijk heeft het ermee te maken dat Yester een konijn is. Niet dat er wat mis is met konijnen, maar het is nu eenmaal zo dat konijnen niet zo'n mooie staart hebben als eekhoorns. En ze kunnen ook niet in bomen klimmen. Daar staat tegenover dat ze mooie oren hebben en goed kunnen graven, maar die gedachte helpt Yester blijkbaar niet. Op de één of andere manier heeft hij het idee dat de andere dieren in het Dierenbos méér onder de indruk zijn van *Tomors* staart dan van *zijn* oren.

Tot voor kort hadden de verschillen tussen Tomor en Yester nooit tussen hen ingestaan. Integendeel, hun vriendschap was bekend in het hele dierenbos: 'Wat leuk dat ze het samen zo goed hebben.' Maar op een gegeven moment ging Yester steeds meer toegeven aan zijn jaloerse gevoelens. Hij ging rondvertellen dat Tomor helemaal niet zo leuk was als iedereen dacht - dat soort dingen. Dieptepunt was de dag waarop hij Tomor zelfs verraadde. Hij legde het aan met de vos die in de Zuidhoek rondliep en Tomor kwam er niet zonder vachtscheuren vanaf...

Tomor had erg veel pijn – aan zijn linker achterpoot, maar vooral van binnen. Nachtenlang huilde hij om de vriendschap met Yester, die nu kapot was. Hoe had Yester dit kunnen doen? Boos, dat was hij ook, want het was gewoon ontzettend gemeen wat Yester gedaan had. Toch dacht hij: het kan niet anders of Yester komt straks langs om te zeggen dat hij er spijt van heeft. Het was een vergissing! Natúúrlijk wil Yester graag dat we vrienden blijven... Maar Yester kwam niet.

Na vier dagen, toen zijn pootje weer genezen was, hield hij het niet langer. Als Yester niet bij mij komt, ga ik naar hem toe. Het *moet* goed komen tussen ons. Nou moet je weten dat Tomor erg goed is in appeltaarten bakken. Yester en hij hadden er samen meer dan eens van genoten! En dus kocht Tomor bakmeel, eieren, boter en appels om er een heerlijke appeltaart van te bakken. Met de taart op z'n rug liep hij naar het hol van Yester en klopte aan.

'Wat doe jij hier?', brieste Yester, toen hij opendeed.

'Ik kom het weer goed maken', zei Tomor. 'Ik wil graag dat je m'n vriend weer bent. Dat met die vos, ach... iedereen maakt wel eens fouten. Vergeven en vergeten. Zullen we appeltaart eten?'

Maar Yester gooide gelijk de deur weer dicht. Door de brievenbus riep hij nog: 'Iedereen maakt wel eens fouten? Ik heb niks verkeerd gedaan. Hoepel op!'

Verdrietig sukkelde Tomor weer naar huis. De appeltaart bracht hij bij de bosmuizen, dan hadden die er tenminste nog wat aan. Zelf had hij er geen zin in. Was dit dan echt het einde van hun vriendschap?

Dat kón niet en dat mócht niet. Drie dagen later zagen de eekhoorns, konijnen en bosmuizen hem wéér sjouwen met bakmeel, eieren, boter en appels. 'Wat ga je doen, Tomor?' 'Een appeltaart bakken!', riep hij. En een paar uur later liep hij met een nog warme appeltaart op z'n rug naar... het hol van Yester.

Toen Yester opendeed, wachtte Tomor niet af wat hij zou zeggen. Direct begon hij: 'Yester, ik wil het goed maken. Misschien ben ik niet aardig voor je geweest, dat spijt me. Zullen we samen appeltaart eten?'

Even leek het of Yester aarzelde. Maar nee, zonder wat te zeggen gooide hij de deur weer dicht. En wéér liep Tomor verdrietig terug naar huis... (deze keer waren de *egels* maar wát blij met de appeltaart).

De derde appeltaart kwam een week later...

'Joh, leg 'm gewoon voor z'n deur, dan ben jij ervan af', zei de bosuil, toen Tomor weer naar Yester liep. Maar dat wilde Tomor niet: 'Nee, die appeltaart is bedoeld om te *geven*. Als Yester hem niet *ontvangt*, is het voor mij geen appeltaart meer. Een appeltaart is pas een appeltaart als je er *samen* van eet...'

De derde appeltaart ging opnieuw naar de bosmuizen. 'Eet in ieder geval een stukje mee, Tomor', zeiden ze. En dat had hij toen maar gedaan.

Toen Tomor de vierde appeltaart – ook deze was door Yester geweigerd - bij de egels kwam brengen, zei vader Prikkel: 'Wij zijn er erg blij mee, Tomor, daar niet van. Maar zou je er nu niet mee stoppen? Volgens mij wordt het tijd om Yester met gelijke munt terug te betalen. Je hebt het recht om wraak te nemen. Ik wil je wel helpen met een plannetje.'

Maar Tomor liep verdrietig naar huis. Onderweg kocht hij... bakmeel, eieren, boter en appels... 'Je gaat toch niet wéér een appeltaart bakken, Tomor?', zei Haas van de sparwinkel. 'Nee', zei Tomor, 'nu nog niet. Maar ik wil het gewoon in voorraad hebben. Er komt vast een moment dat Yester wél appeltaart met me wil eten. En dan wil ik direct appeltaart kunnen bakken. Daar wacht ik op!'

Op dit moment heeft Tomor nog steeds een plank in zijn voorraadkast waar het allemaal ligt: bakmeel, eieren, boter en appels. De appels heeft hij al vier keer ververst en de eieren drie keer, want wachten duurt lang – té lang voor dingen die gauw bederven. Soms durft Tomor er niet meer in te geloven dat het nog goed kan komen. Hij denkt er ook niet iedere dag meer aan. Gelukkig maar, want Tomor beseft dat hij verder moet – desnoods zonder Yester. Maar zijn verlangen om Yester te vergeven, wil hij niet opgeven. Hij moet appeltaart kunnen bakken! Bakmeel, eieren, boter en appels – aan Tomor zal het niet liggen.

Bron: Spirit, jaargang 27 2010/2011, nummer 3